

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/402/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5111207328
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:5111207328.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a sudcov Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyho, v spore žalobcu: JUDr. A. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom R., ul. B. č. XXXX/XX, adresa na doručovanie: R., D., proti žalovaným: 1/ G. Z., o doplatenie funkčného platu, na odvolanie žalobcu a žalovaného 2/ proti rozsudku Okresného súdu Žilina zo dňa 26. októbra 2016, č.k. 7C/55/2011-243, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bol žalovaný 2/ zaviazaný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania m e n í tak, že žalovaný 2/ je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 2740,17 Eur za obdobie od 20.04.2014 do 09.07.2014, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšnej časti žalobu voči žalovanému 2/ z a m i e t a.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému 1/ p o t v r d z u j e.

Žalovanému 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Žiadna zo strán n e m á právo na náhradu trov prvoinštnčného a odvolacieho konania vo vzťahu k žalovanému 2/.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného 2/ zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 2740,17 Eur za obdobie od 20.04.2014 do 09.07.2014 do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalobu voči žalovanému 1/ zamietol. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania od žalovaného 2/. Žalovanému 1/ náhradu trov konania nepriznal. Konštatoval, že žalobca sa pôvodne podanou žalobou domáhal voči žalovanému: G. zaplata sumy 312,50 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 16.02.2011 do zaplata titulom doplata funkčného platu sudcu. Žalobu odôvodnil tým, že je sudcom prideleným na výkon funkcie sudcu na Okresný súd Žilina, má právo na plat podľa zák. č. XXX/XXXX Z.z. v znení neskorších predpisov. Žalobcovi bolo doručené oznámenie o výške a zložení funkčného platu č. Spr XXXX/XX - Oú zo dňa 18.01.2011, z ktorého vyplýva, že s účinnosťou od 01.01.2011 žalobcovi patrí funkčný plat vo výške 2662,72 Eur, čím došlo k zníženiu platu žalobcu bez splnenia zákonných podmienok (§ 84 Zákona o sudcoch). V priebehu konania na základe dispozitívneho úkonu žalobcu súd uznesením zo dňa 11.2.2013, č.k. 7C/55/2011-113, pripustil, aby do konania vstúpil ďalší účastník - žalovaný 2/: Z. a zároveň pripustil zmenu návrhu na začatie konania tak, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní solidárne zaplatiť žalobcovi sumu 322,80 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 16.02.2011 do zaplata, sumu 322,80 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 16.03.2011 do zaplata,

sumu 322,80 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne od 16.04.2011 do zaplatenia, sumu 322,80 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne od 16.05.2011 do zaplatenia, sumu 645,60 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne od 16.06.2011 do zaplatenia, sumu 322,80 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9,50 % ročne od 16.07.2011 do zaplatenia, sumu 322,80 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9,50 % ročne od 16.08.2011 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Na základe dispozitívneho úkonu žalobcu zo dňa 21.07.2014, ktorým zobral svoj žalobný návrh v časti uplatnených istín späť z dôvodu, že žalovaný 1/ mu dňa 09.07.2014 uhradil doplatok mzdy za rok 2011, súd uznesením zo dňa 31.7.2014, č.k. 7C/55/2011-168 rozhodol o zastavení konania v časti o zaplatenie istiny 2.582,40 Eur a zároveň rozhodol o pripustení zmeny žaloby tak, že žalovaní 1/, 2/ sú povinní solidárne zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 327,31 Eur od 16.02.2011 do 09.07.2014, úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 363,37 Eur od 16.03.2011 do 09.07.2014, úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 367,88 Eur od 16.04.2011 do 09.07.2014, úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 363,37 Eur od 16.05.2011 do 09.07.2014, úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 665,88 Eur od 16.06.2011 do 09.07.2014, úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 358,87 Eur od 16.07.2011 do 09.07.2014, úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 367,88 Eur od 16.08.2011 do 09.07.2014. Následne na základe dispozitívneho úkonu žalobcu zo dňa 12.08.2015 rozhodol súd uznesením zo dňa 23.09.2016, č.k. 7C/55/2011-226 o pripustení zmeny žaloby tak, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní solidárne zaplatiť žalobcovi ročný úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 327,31 Eur od 16.02.2011 do 09.07.2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 363,37 Eur od 16.03.2011 do 09.07.2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 367,88 Eur od 16.04.2011 do 09.07.2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 363,37 Eur od 16.05.2011 do 09.07.2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 652,98 Eur od 16.06.2011 do 09.07.2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 358,87 Eur od 16.07.2011 do 09.07.2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 306,39 Eur od 16.08.2011 do 09.07.2014. Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že návrh žalobcu je dôvodný sčasti. Citoval ust. § 2 zák. č. 120/1993 Z.z., § 41 ods. 2, § 41a, b zák. č. 38/1993 Z.z., § 65 ods. 5, § 66, § 71, § 87 ods. 1, § 90, § 25 ods. 1, 4, § 150 ods. 1 zák. č. 385/2000 Z.z., § 34 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z.z., § 1 ods. 4 zák. č. 311/2011 Z.z., § 563, § 517 ods. 2 Obč. zákonníka a § 3 nar. vlády č. 87/1995 Z.z. a konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že vo vymedzenom období od 01.01.2011 do 25.07.2011 žalobca vykonával funkciu sudcu na G.. Žalobcovi žalovaný 1/ vystavil platový dekrét dňa 18.01.2011 v zmysle zák. č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a určil žalobcovi s účinnosťou od 01.01.2011 funkčný plat v zložení základný plat podľa § 66 a § 67 v sume 2492,50 Eur, funkčný plat spolu 2558,89 Eur a paušálnu náhradu v sume 103,90 Eur, plat spolu 2662,70 Eur. Na základe nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. PL.ÚS 99/2011 predseda Krajského súdu Žilina oznámením o výške a zložení funkčného platu č. Z. zo dňa 30.06.2014 oznámil žalobcovi, že s účinnosťou od 01.01.2011 do 25.07.2011 mu patril funkčný plat v zložení základný plat podľa § 66 a § 67 zákona v sume 2883,80 Eur, funkčný plat spolu 2950,19 Eur, paušálna náhrada v sume 120,20 Eur, plat spolu 3070,39 Eur. Zároveň podľa listiny zo dňa 10.06.2017 žalovaný 1/ vypracoval rozpis doplatenia funkčného platu za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011. Keďže žalobcovi bol vyplatený doplatok funkčného platu, predmetom konania potom zostal nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania. Vzhľadom k tomu, že žalovaný 2/ v konaní namietal svoju vecnú pasívnu legitímáciu, súd prvej inštancie sa predovšetkým zaoberal tým, ktorý zo žalovaných, či prípadne obaja žalovaní, majú byť zaviazaní plniť. Dospel k záveru, že vecná pasívna legitímácia žalovaného 1/ v konaní nie je. Konštatoval, že žalovaný 1/ má postavenie osobného úradu sudcu v zmysle ust. § 25 ods. 4 zák. č. 385/2000 Z.z.. Z hľadiska kompetencií Krajského súdu Žilina ako osobného úradu sudcu vo vzťahu k platovým pomeroch sudcov poukázal na ust. § 9 ods. 1 zák. č. 385/2000 Z.z., pričom poukázal na to, že hoci v zmysle citovaného zákonného ustanovenia o platových veciach rozhoduje predseda súdu, na ktorom sudca vykonáva funkciu, zo zákonnej úpravy platových pomerov sudcov vyplýva, že predseda súdu nerozhoduje o výške platu sudcu, ktorá vyplýva zo zákona a rovnako nie je oprávnený rozhodovať o jeho znížení alebo zvýšení. O platových náležitostiach rozhoduje predseda súdu, na ktorom sudca vykonáva funkciu sudcu len v tých prípadoch, kedy to zákon predpokladá (§ 78a zák. č. 385/2000 Z.z.). Pasívna vecná legitímácia žalovaného 2/ vo vzťahu k uplatnenému nároku naopak vyplýva z ust. § 25 ods. 1 zák. č. 385/2000 Z.z., v zmysle ktorého vymenovaním za sudcu vzniká osobitný vzťah sudcu k štátu, pričom za štát v týchto vzťahoch koná ústredný orgán štátnej správy súdu, ktorého pôsobnosť upravuje osobitný predpis a ktorým ústredným orgánom štátnej správy pre súdy v zmysle ust. § 34 ods. 1 zák. č. 757/2004 je Ministerstvo spravodlivosti SR. Vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že žalobca sa môže domáhať uplatneného nároku len voči žalovanému 2/ (štátu). Žalobu žalobcu voči žalovanému 1/ preto pre nedostatok pasívnej vecnej

legitimácie zamietol. Súd prvej inštancie sa ďalej zaoberal tým, kedy bol žalovaný 2/ v omeškaní s výplatom platu a kedy mu teda vznikla povinnosť platiť úroky z omeškania. Uviedol, že v právnej otázke nároku na úrok z omeškania v prípade omeškania s platením platu vychádzal z ust. § 150 ods. 1 zák. č. 385/2000 Z.z., v zmysle ktorého sa na osobitný vzťah sudcu primerane použijú ustanovenia osobitného predpisu, ak tento zákon neustanovuje inak, pričom poznámka pod čiarou č. 33 odkazuje na Zákonník práce v znení neskorších predpisov. V zmysle § 1 ods. 4 Zákonníka práce č. 311/2001 Z.z., pokiaľ tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa odseku 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktorý odkaz je potrebné aplikovať aj na osobitný vzťah sudcu. Následne tak možno aplikovať ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Nestotožnil sa so žalobou v časti úrokov z omeškania už odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti platu sudcu za mesiace január až júl 2011 vyplývajúceho z ust. § 87 zák. č. 385/2000 Z.z. Poukázal na to, že plat za mesiace január až júl 2011 v období od 01.01.2011 do 25.07.2011 bol žalobcovi vyplácaný vo výške vyplývajúcej z v tom čase platnej a účinnej právnej úpravy, konkrétne z ust. § 2 a § 29g zák. č. 120/1993 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2011 do 25.07.2011. Omeškanie žalovaného 2/ s uspokojením platových nárokov žalobcu tak nemohlo nastať skôr, než dotknuté zákonné ustanovenia vo vzťahu k sudcom stratili účinnosť v dôsledku vyhlásenia Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11. decembra 2013 sp. zn. PL.ÚS 99/2011 v Zbierke zákonov pod č. 97/2014 Z.z. dňa 18.04.2014. Následne, analogicky podľa ust. § 563 Občianskeho zákonníka, žalovaný 2/ bol povinný uspokojiť platové nároky žalobcu za obdobie od 01.01.2011 do 26.07.2011 prvý deň po vyhlásení uvedeného Nálezu v Zbierke zákonov, t.j. dňa 19.04.2014 a až odo dňa nasledujúceho, t.j. od 20.04.2014 možno konštatovať, že sa dostal do omeškania s uspokojením platových nárokov žalobcu a od tohto dňa patrí žalobcovi nárok na zákonný úrok z omeškania vo výške 5,75 % ročne zo sumy 2.740,17 Eur do dňa jej úhrady 09.07.2014. V uvedenej časti tak žalobe vo vzťahu k žalovanému 2/ vyhovel a vo zvyšnej časti žalobu žalobcu zamietol. Nestotožnil sa ani s argumentáciou žalovaného 2/, že žalobcovi by právo na zaplatenia úrokov z omeškania mohlo patriť až po uplynutí lehoty šiestich mesiacov od vyhlásenia Nálezu v Zbierke zákonov danej Ústavou Slovenskej republiky Národnej rade Slovenskej republiky na zosúladenie protiústavného zákona s Ústavou Slovenskej republiky, lebo úprava práv a povinností subjektov právnych vzťahov je spojená s atribútom (tu stratou) účinnosti dotknutých právnych predpisov, nie s atribútom platnosti právnych predpisov. Nestotožnil sa ani s námietkou žalovaného 2/ o zle stanovenom dni konca trvania omeškania podľa žaloby, ak žalobcovi mal byť žalovaný doplatok platu vyplatený 09.07.2014, lebo práve do dňa plnenia trvá omeškanie dlžníka. O základe nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 162 ods. 1 CSP, tak, že žalovanému 1/, ktorý bol v konaní úspešný, nárok na náhradu trov konania nepriznal, pretože si ich neuplatnil. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému 2/, keď dospel k záveru, že žalobca bol v konaní fakticky úspešný voči žalovanému 2/; nič na tom nemení ani čiastočný číselný rozdiel v uplatnených plneniach v priebehu konania v podrobnostiach, pretože prednostnú povinnosť vyčíslieť plat sudcu má jeho služobný úrad a bolo v súlade s praktickým usporiadaním právnych vzťahov účastníkov tohto konania, keď žalobca napokon prispôbil základ pre výpočet úroku z omeškania podľa výšky doplatkov platu, ktorý mu bol služobným úradom vyplatený.

2. Proti rozsudku podali v zákonnej lehote žalobca a žalovaný 2/.

3. Žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne v písomnom odvolaní proti zamietavej časti rozhodnutia žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že jeho žalobe v celom rozsahu vyhovie alebo alternatívne aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie. Uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. V odvolaní poukázal na zjednocujúce uznesenie Ústavného súdu SR č.k. PLz.ÚS 1/2006 zo dňa 11.10.2006, v zmysle ktorého hmotnoprávne účinky nálezu ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov v prípadoch, ktoré do momentu uverejnenia nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov právoplatne ukončené neboli, nastávajú pre všetkých účastníkov konania ex tunc. Zároveň poukázal na nálezy Ústavného súdu SR I.ÚS 51/2006, I.ÚS 60/2006, I.ÚS 159/2006, I.ÚS 320/2006, v súvislosti s čím vyslovil názor, že z vyššie uvedených náleзов ústavného súdu vyplýva, že následkom nálezu ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov s Ústavou Slovenskej republiky by logicky vzaté malo byť, že všeobecný súd daný právny predpis nebude pri rozhodovaní veci aplikovať. Pokiaľ by súd takýto predpis aplikoval, nemalo by oprávnenie všeobecného súdu podať návrh na vyslovenie nesúladu právneho predpisu s Ústavou Slovenskej republiky žiaden konkrétny prakticky výklad. Uvedené nálezy ústavného súdu je potrebné aplikovať aj v danom prípade; pokiaľ v priebehu súdneho konania došlo k uverejneniu nálezu ústavného súdu o nesúlade konkrétneho ustanovenia zákona č. 120/1993 Z. z. s Ústavou Slovenskej republiky, takýto nález ústavného súdu pôsobí, že takýto hmotnoprávny právny predpis nie je možné ďalej v

súdnom konaní použiť a hľadá sa naň ako keby ani nebol prijatý. Hmotnoprávne účinky nálezu o nesúlade nastávajú nie iba od momentu uverejnenia nálezu ústavného súdu, resp. 6 mesiacov po jeho uverejnení, kedy dôjde k strate platnosti konkrétnych ustanovení zákona rozporného s Ústavou. Pokiaľ teda rozporný zákon vôbec nemá žiadne účinky, a to od počiatku, žalobcovi boli neprávom zadržované časti jeho funkčného platu za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011, pretože v tomto období neexistovala žiadna hmotnoprávna úprava, ktorá by takéto zníženie funkčného platu zákonným spôsobom upravovala. Túto nezákonnosť žalovaný 1/ odstránil tým, že žalobcovi doplatil zadržované časti funkčného platu dňa 09.07.2014. Uvedené však nič nemení na tej skutočnosti, že doplatenie zadržovaných častí funkčného platu bolo doplatené jednoznačne po výplatných termínoch, preto neobstojí právny názor súdu prvej inštancie vo vzťahu k začiatku plynutia omeškania žalovaných pri výplate celého platu žalobcu. S poukazom na súdnu prax vyjadrenú v rozhodnutiach Okresného súdu Martin sp. zn. 10Cp/4/2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp.zn.7CoPr/9/2015 ako i na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9CoPr/11/2015 sa priklonil k názoru o pasívnej legitímácii osobného úradu, teda Krajského súdu v Žiline s tým, že ale vzhľadom na previazanosť vzťahu medzi osobným úradom sudcu a zodpovednosťou štátu za plat sudcu nemožno vylúčiť ani pasívnu legitímáciu oboch žalovaných.

4. Žalovaná 2/ v písomnom odvolaní napadla rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu výroku, ktorým bola zaviazaná zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania a vo výroku o trovách konania a žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne, aby rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti zmenil a žalobu žalobcu aj v tejto časti zamietol. Uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. b) a h). Vyslovila názor, že v prejednávanej veci ide žalobcom o také uplatňovanie práva, ktoré by mohlo byť posudzované ako rozporné s dobrými mravmi, keď žalobca je sudcom Krajského súdu, vykonáva povolanie, ktoré vyžaduje vysoké morálne a osobnostné predpoklady a preto by súd mal z hľadiska uplatňovania jeho práv zohľadniť skutočnosť, že v prípade sudcov by mala byť hranica posudzovania možného rozporu uplatňovania ním tvrdeného práva na súde s dobrými mravmi vyššia ako u bežných občanov. V odvolaní ďalej namietala pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného 2/, pričom vyslovila názor, že z viacerých ustanovení zákona o sudcoch možno vyvodíť, že je to práve osobný úrad sudcu, ktorý vypláca sudcovi jeho platové nároky. V súvislosti s tým poukázala na viacero rozhodnutí všeobecných súdov Slovenskej republiky v obdobných veciach, kde súdy konšatovali nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovanej 2/, keďže právna úprava v spojitosti s vyplatením platu sudcu explicitne ukladá povinnosť práve len osobnému úradu sudcu. Ďalej poukázala na fakt, že podľa rozhodnutia súdu prvej inštancie nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania vyplýva z § 150 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z., z § 1 ods. 4 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce v spojení s § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka. § 1 ods. 4 zákona č. 311/2001 Z.z. hovorí o tom, že ak tento zákon (Zákonník práce) v prvej časti neustanovujú inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa odseku 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sú upravené v jeho prvej časti v § 1 - 122. Ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa nachádza v jeho ôsmej hlave, ktorá upravuje záväzkové práva, nie všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka ako takého. Vzhľadom k uvedenému vyslovila právny názor, že pre uloženie povinnosti zaplatiť úroky z omeškania žalovanej 2/ absentuje právny základ, pretože ak zákon o sudcoch neodkazuje na možnosť priameho použitia ust. § 517 Občianskeho zákonníka a ak ust. § 1 ods. 4 Zákonníka práce, na ktoré odkazuje § 150 ods. 1 zákona o sudcoch, sa vzťahuje iba na všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka (medzi ktoré ustanovenie § 517 Občianskeho zákonníka s istotou nepatrí), pre uloženie povinnosti zaplatiť úroky z omeškania žalovanej 2/ absentuje právny základ. Ďalej namietala priznanú výšku úrokov z omeškania, keď namietala, že súd prvej inštancie zaviazal žalovanú 2/ vo výroku I. zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.740,17 eur za obdobie od 20.04.2014 do 09.07.2014, zatiaľ čo v bode 43 napadnutého rozsudku uvádza výšku zákonného úroku z omeškania 5,75 % ročne. Odôvodnenie súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa výšky úrokov z omeškania je tak v zjavnom rozpore s tým, ako okresný súd rozhodol vo výroku I. Namietala tiež stanovenie začiatku a konca omeškania, keď poukázala na skutočnosť, že na osobnom úrade žalobcu žalovaného 1/ bol výplatný termín 7. dňa v mesiaci, preto žalovaný 1/ mohol žalobcovi doplatiť funkčný plat najskôr až vo výplatnom termíne za mesiac apríl 2014, teda 09.05.2014, preto teoreticky mohla byť žalovaná 1/ v omeškaní s doplatením funkčného platu až od 10.05.2014, nie skôr. Bola však toho názoru, že žalobcovi by právo na zaplatenie úrokov z omeškania patrilo až odo dňa 19.10.2014, teda až po 6-tich mesiacoch od zverejnenia Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky v Zbierke zákonov Slovenskej republiky. Pokiaľ teda boli žalobcovi v plnom rozsahu doplatené jeho platové náležitosti za dotknuté obdobie pred uplynutím uvedenej 6-mesačnej lehoty, plynúcej od zverejnenia Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky v Zbierke zákonov, nemohlo podľa názoru žalovanej 2/ dôjsť zo strany žalovaného 1/ k vzniku omeškania. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok

Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 5CoPr/3/2016-118 zo dňa 18.05.2016, ako aj na rozsudok Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 25CoPr/8/2015-170 zo dňa 15.06.2016. Pokiaľ ide o koniec omeškania, poukázala na to, že finančné prostriedky na doplatenie funkčných plátov poukázala osobnému úradu žalobcu už v priebehu mesiaca jún 2014, a preto žalovaná 2/ nemôže niesť zodpovednosť za doplatenie platu žalobcu až dňa 09.07.2014. Žalovaná 2/ ďalej vyslovila názor, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s existujúcou rozhodovacou praxou iných súdov v obdobných veciach. Pokiaľ ide o trovy konania, namietala, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 162 ods. 1 CSP, teda s poukazom na nesprávne ustanovenie Civilného sporového poriadku, nakoľko právna úprava trov konania je upravená v § 251 a nasl. CSP. Ďalej namietala, že súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania nerozhodol správne, nakoľko žalobca nemal v konaní plný úspech vo veci, ale len čiastočný, keďže súd prvej inštancie priznal žalobcovi úroky z omeškania od 20.04.2014, pričom žalobca si ich nárokoval od 16.02.2011. Zároveň nie je možné opomenúť tú skutočnosť, že žalovaná 2/ nezavinila zastavenie konania v časti týkajúcej sa doplatenia funkčného platu, keďže funkčný plat bol žalobcovi doplatený v priebehu konania od žalovaného 1/, v tejto časti preto žalobca nebol úspešný voči žalovanej 2/, ale práve voči žalovanému 1/. Napokon žiadala, aby súd na danú vec aplikoval ust. § 257 CSP, nakoľko existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by nemala byť žalobcovi priznaná náhrada trov konania.

5. Žalovaný 1/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného 2/ poukázal na svoju argumentáciu, uplatnenú v konaní pred súdom prvej inštancie. Rozsudok súdu prvej inštancie voči žalovanému 1/ považoval v predmetných výrokoch za vecne správne rozhodnutie.

6. Žalobca v písomnom vyjadrení poukázal na princíp právnej istoty, upravený v článku 2 CSP a poukázal na právny názor, vyslovený Krajským súdom v Žiline vo veci vedenej pod sp. zn. 6CoPr/9/2016 v uznesení z 31.05.2017, v ktorej veci rozhodoval odvolací súd v skutkovo i právne identickej veci, ako je vec žalobcu inak ako súd prvej inštancie, keď konštatoval, že dotknutej osobe patria úroky z omeškania nasledujúcim dňom po výplatnom termíne na súde; a obdobne tak rozhodol Krajský súd v Trenčíne v konaní, sp. zn. 6CoPr/8/2016. V ďalšom podaní poukázal na to, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je ojedinelý z hľadiska rozhodovacej praxe súdov prvej inštancie v obvode Krajského súdu Žilina pri rozhodovaní o žalobách sudcov, ktorí sa domáhajú priznania úrokov z omeškania za obdobie od splatnosti ich plátov v roku 2001 do doplatenia plátov v roku 2014, keď súd prvej inštancie, ako i odvolací Krajský súd v Žiline rozhodujú v prospech sudcov, a to tak, že ukladajú povinnosť sudcom, ktoré boli osobnými úradmi žalujúcich sudcov v rozhodnom čase, zaplatiť úroky z omeškania odo dňa splatnosti výplaty ku dňu doplatenia výplat v roku 2014. Poukázal na viacero rozhodnutí Okresného súdu Žilina, rozhodnutia Okresného súdu Čadca, rozhodnutie Okresného súdu Dolný Kubín a rozhodnutie Okresného súdu Trenčín, v súvislosti s čím apeloval na princíp právnej istoty, upravený v článku 2 CSP.

7. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP a zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku, ktorým súd rozhodol o povinnosti žalovaného 2/ zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania, podľa § 388 CSP zmeniť a vo výroku, ktorým bola žaloba voči žalovanému 1/ zamietnutá a v závislom výroku o trovách konania, podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, podľa ktorého nie je potrebné nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu.

8. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len skutočnosťami uvedenými v § 365 ods. 1 CSP.

9. V prejednávanej veci žalobca uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) a žalovaná 2/ odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP.

10. Pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), jeho nedostatok spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 191 CSP, podľa ktorého hodnotí súd dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivito a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zoberal do úvahy skutočnosti, ktoré z

vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplnili, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov, alebo vyšli inak najavo z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 192, § 193 a § 205 CSP. Odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP teda možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na nesprávnosť ktorého je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

11. V preskúmvanej veci žalobca v odôvodnení svojho odvolania neuvádza, v čom vidí opodstatnenosť uplatneného odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Ani z obsahu jeho odvolania nie je možné zistiť, aký nesprávny postup súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania súdu prvej inštancie vytyka, keď podstatou jeho odvolania je namietanie určenia začiatku omeškania žalovaných a namietanie vecnej pasívnej legitímácie žalovaných, a teda dôvody spočívajúce v nesprávnom právnom posúdení veci. Uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP preto odvolací súd nepovažoval za dôvodný.

12. Žalobca a žalovaná 2/ ďalej obaja uplatnili odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Podstatou tohto odvolacieho dôvodu je, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav; o nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. V danej veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie na zistený skutkový stav použil správne právne predpisy a tieto aj správne aplikoval. K namietanej vecnej pasívnej legitímácii žalovaných odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že odvolacie námietky žalobcu aj žalovanej 2/, týkajúce sa vecnej pasívnej legitímácie, sú totožné s námietkami, ktoré uplatnili už pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí podrobne vysporiadal, a ktoré odvolací súd považoval za správne. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie v tom, že vecne pasívnym subjektom v danej veci je žalovaná 2/, keď rovnako ako súd prvej inštancie je aj odvolací súd toho názoru, že žalovaný 1/ ako rozpočtová organizácia je len správcom majetku štátu, teda spravuje majetok vo vlastníctve Slovenskej republiky a pri tejto správe zastupuje štát, pričom ako rozpočtová organizácia nemá vlastný majetok, z ktorého by uspokojovala platové pomery sudcov. Táto skutočnosť nevyplýva ani z ust. § 65 až § 92 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príslušiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, naopak z ust. § 65 ods. 5 citovaného zákona vyplýva, že za uspokojenie platových nárokov sudcu zodpovedá štát, za ktorý v zmysle ust. § 25 ods. 1 veta druhá citovaného zákona koná ústredný orgán štátnej správy súdov, ktorého pôsobnosť upravuje osobitný zákon, v danom prípade teda žalovaná 2/. Súd prvej inštancie tak vecnú pasívnu legitímáciu žalovanej 2/ v danej veci stanovil správne a správne žalobu voči žalobcovi 1/ pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie zamietol. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti voči žalovanému 1/ a v závislom výroku o trovách konania, potvrdil.

14. Pokiaľ ide o aplikáciu Občianskeho zákonníka (ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka) na daný vzťah, odvolací súd sa nestotožnil s právnym názorom žalovanej 2/, že ak Zákonník práce (zákon č. 311/2001 Z. z.) v § 1 ods. 4 zakotvuje, že „ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa odseku 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka“, týka sa to iba § 1 až § 122 Občianskeho zákonníka, ktoré sú upravené v jeho prvej časti a netýka sa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda časti zákona, v ktorej sú upravené záväzkové práva. Vo všeobecnosti totiž platí, že v prípade, ak zamestnávateľ mešká s výplatom platu a plat neposkytne v dohodnutej dobe, je v omeškaní. Z dôvodu omeškania je povinný zamestnancovi uhradiť nielen plat, ale aj úroky z omeškania. Keďže osobitný zákon o plate, ale ani iný pracovno-právny predpis nezakotvujú výšku úrokov z omeškania, v pracovno-právnych vzťahoch sa postupuje v týchto prípadoch podľa občiansko-právnych predpisov (§ 1 ods. 4 Zákonníka práce). Súd totiž nie je absolútne viazaný doslovným znením zákonného ustanovenia, ale sa od neho smie a musí odchýliť v prípade, kedy to vyžaduje zo závažných dôvodov účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z princípov (zásad),

ktoré majú svoj základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako významovom celku. Pri výklade a posudzovaní jednotlivých ustanovení právneho predpisu treba totiž rešpektovať ich význam z hľadiska účelu a zmyslu tohto predpisu ako celku a nie izolovane. Žiadať vyplatenie platu aj s príslušným úrokom z omeškania nemožno považovať za čosi neobvyklého, nemravného, či snáď dokonca protiprávneho, keďže žiadna zo strán v danej veci nespochybňuje, že žalovaná 2/ plat žalobcovi vyplatila až po zverejnení Nálezu ústavného súdu, sp. zn. PL.ÚS 99/2011. Občiansky zákonník vychádza z úvahy, že úroky z omeškania plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody (§ 519), ktorá veriteľovi vznikla tým, že nemohol po dobu omeškania zhodnotiť (využiť) istinu dlhu. Aj podľa zaužívanej judikatúry úroky z omeškania so splnením peňažného záväzku sú dennou náhradou škody za stratu možnosti disponovať dlžnou sumou. Inštitút úrokov z omeškania vo všeobecnosti a aj v pracovnom práve plní charakter zabezpečovací, sankčný a kompenzačný a inak to nemôže byť ani v danom vzťahu, lebo v opačnom prípade by došlo k porušeniu rovnosti subjektov tohto závislého vzťahu, a teda k porušeniu článku 47 ods. 3 ústavy. Výklad žalovanej 2/ by napokon celkom nepochybne musel viesť k záveru, že v žiadnych pracovno-právnych vzťahoch, upravených zákonom č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce by nebolo možné priznať oprávnenému úrok z omeškania pri platových nárokoch vyplývajúcich z pracovného pomeru, čo nepochybne nebol úmysel zákonodarcu. Žalovanou 2/ vyslovený právny názor preto odvolací súd považoval za nesprávny a príliš formalistický výklad ust. § 1 zákona č. 311/2001 Z. z.

15. Medzi účastníkmi bol sporný aj počiatok omeškania, kde sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že úroky z omeškania môžu patriť žalobcovi až odo dňa nasledujúceho po zverejnení rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, č.k. PL.ÚS 99/2011 zo dňa 11.12.2013, zverejneného v Zbierke zákonov dňa 18.04.2014. V danej veci sa totiž žalobca svojou žalobou domáhal doplatenia funkčného platu za obdobie roku 2011, kedy žalovaný 1/ v zmysle novely zákona č. 120/1993 Z. z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky vydal platový dekrét a vyplácal funkčný plat v sume nižšej ako v predchádzajúcom období. Protiústavnosť niektorých ustanovení novely zákona č. 120/1993 Z. z. však Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil až svojím nálezom, sp. zn. PL.ÚS 99/2011, zverejneným v Zbierke zákonov dňa 18.04.2014. Takýto nález je podľa § 41 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, všeobecne záväzný odo dňa jeho vyhlásenia v Zbierke zákonov. V čase podania žaloby žalobcu na začatie konania mal teda žalobca vyplatený svoj funkčný plat v súlade s vtedy platnými právnymi predpismi a žalovaná 2/ nemala v čase podania žaloby povinnosť platiť žalobcovi to, čoho sa svojou žalobou domáhal. Táto povinnosť jej vznikla až publikovaním Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL.ÚS 99/2001 v Zbierke zákonov dňa 18.04.2014. Preto záver súdu prvej inštancie, že nasledujúci deň mala žalovaná 2/ na plnenie a dňom 20.04.2014 sa dostala do omeškania a je povinná zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, za obdobie od 20.04.2014 do 09.07.2014, považoval odvolací súd za správny. Preskúmaním však odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí stanovil nesprávnu výšku úroku z omeškania, pretože v rozhodujúcom období bola výška úrokov z omeškania stanovená podľa § 3 nar.vl. č.87/1995 Z. z. (o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu), vo výške 8,25 % ročne. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobcovi priznal voči žalovanej 2/ nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 2.740,17 Eur za obdobie od 20.04.2014 do 09.07.2014 a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Pokiaľ ide o námietku žalovanej 2/, že súd prvej inštancie vo výroku rozsudku uviedol výšku úrokov z omeškania 9%, zatiaľ čo v odôvodnení rozhodnutia uviedol výšku úrokov z omeškania 5,75% ročne, preto odôvodnenie súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa výšky úrokov z omeškania je tak v zjavnom rozpore s tým, ako okresný súd rozhodol vo výroku I. , odvolací súd uvádza, že pre strany sporu je záväzná výroková časť rozhodnutia, a pokiaľ súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol inú výšku úrokov z omeškania ako vo výroku rozhodnutia, ide zrejme iba o chybu v písaní, alebo zrejmu nesprávnosť, ktorú je možné opraviť žiadosťou o vydanie opravného uznesenia.

16. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že pokiaľ v priebehu súdneho konania došlo k uverejneniu nálezu ústavného súdu o nesúlade konkrétneho ustanovenia zákona č. 120/1993 Zb. s Ústavou Slovenskej republiky, takýto nález ústavného súdu spôsobí, že takýto hmotnoprávny právny predpis nie je možné ďalej v súdnom konaní použiť a hľadí sa naň, ako keby ani nebol prijatý (účinky ex tunc), preto mu patrí úrok z omeškania od jednotlivých výplatných termínov, kedy mu mal byť funkčný plat vyplatený, treba uviesť, že s ohľadom na charakter uvedeného nároku, hoci nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky o nesúlade právnych predpisov s Ústavou Slovenskej republiky majú účinky ex tunc, takýto účinok

možno vyvodíť len vo vzťahu k samotnému nároku a nie aj k nároku na zaplatenie úrokov z omeškania ako zákonnej sankcie pre prípad neuspokojenia peňažného záväzku v lehote jeho splatnosti. Treba totiž vychádzať z toho, že pokiaľ niekto koná v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou, vychádzajúc z prezumpcie jej ústavnosti a následne ustanovenia zákona, podľa ktorého postupoval, ústavný súd ako orgán ochrany ústavnosti označí za protiústavné, nemožno tvrdiť, že s nárokom, ktorý v čase poskytnutia plnenia nevyplýval z v tom čase platného práva, by mal byť po vyslovení nesúlady právnych predpisov s Ústavou Slovenskej republiky spätne v omeškaní. V takejto situácii by síce mohla subjektu dotknutému protiústavným znením zákona vzniknúť škoda, ale túto nemožno stotožňovať s nárokom na úroky z omeškania, na ktoré vzniká nárok v prípade omeškania s plnením peňažného záväzku. V takejto situácii teda nemôže dôjsť k omeškaniu dlžníka s uspokojením nároku veriteľa skôr než ako bol v Zbierke zákonov Slovenskej republiky zverejnený nález ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov s Ústavou Slovenskej republiky, ktorými bol veriteľ v dôsledku existujúcej protiústavnej zákonnej úpravy ukrátený na svojich nárokoch, ktoré mu vznikli za obdobie, v ktorom bol takýto zákon v rozpore s ústavou účinný. Ak potom v prejednávanvej veci postupoval žalovaný 1/ pri znížení funkčného platu a paušálnych náhrad žalobcu v súlade s v tom čase platnými a účinnými právnymi predpismi, nemohol sa po uverejnení nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL.ÚS 99/2011 z 11.12.2003 v Zbierke zákonov Slovenskej republiky spätne dostať do omeškania aj za obdobie pred uverejnením tohto nálezu. Odvolací súd sa pritom nestotožnil ani s argumentáciou žalovanej 2/, že žalobcovi by právo na zaplatenia úrokov z omeškania mohlo patriť až po uplynutí lehoty šiestich mesiacov od vyhlásenia nálezu v Zbierke zákonov danej Ústavou Slovenskej republiky Národnej rade Slovenskej republiky na zosúladenie protiústavného zákona s Ústavou Slovenskej republiky, keď sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie o tom, že úprava práv a povinností subjektov právnych vzťahov je spojená s atribútom (tu stratou) účinnosti dotknutých právnych predpisov, nie s atribútom platnosti právnych predpisov.

17. Žalovaná 2/ ďalej uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

18. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP možno uplatniť v prípade, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký. Medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadriť sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vysporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavujú pochybenie súdu; o naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúcu realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé.

20. V preskúmanvej veci žalovaná 2/ opodstatnenosť uplatneného odvolacieho dôvodu videla v tom, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s existujúcou rozhodovacou praxou iných súdov v obdobných veciach, o to viac, ak na existujúce rozhodnutia iných súdov alebo dokonca toho istého súdu v obdobnej veci poukázala priamo strana sporu. Namietala, že v danej veci súd prvej inštancie sa k odlišným súdnym rozhodnutiam vyjadril v bode 46 napadnutého rozsudku v tom zmysle, že „vzhľadom na špecifika priebehu tohto sporu osobitne neboli podstatné napokon na pojednávaní konanom dňa 27.10.2016 konštatovania žalovaného v 2. rade vo vzťahu k rozhodovaniu súdu v obdobných právnych veciach, kde malo dôjsť k zamietnutiu žaloby o zaplatenie úrokov z omeškania z platu sudcu... lebo k rozhodovaniu v obdobných sporoch dochádza prakticky súčasne a každý zo súdov je príslušný na rozhodnutie, včítane príslušného právneho hodnotenia sporu“.

21. Preskúmaním veci odvolací súd opodstatnenosť ani tohto odvolacieho dôvodu nezistil. Už z citovanej časti odvolania žalovaného je zrejmé, že súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí touto námietkou žalovaného 2/ zaoberal a zaujal k nej stanovisko. V zmysle čl. 2 ods. 2 Základných princípov Civilného sporového poriadku práva istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej

rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Za najvyššie súdne autority možno v zmysle čl. 2 základných princípov považovať Ústavný súd Slovenskej republiky a Najvyšší súd Slovenskej republiky, pričom žalovaná 2/ ani v argumentácii pred súdom prvej inštancie, ani v odvolaní nepoukazuje na žiadne rozhodnutia najvyšších súdnych autorít v obdobnej veci, od ktorých sa súd prvej inštancie pri svojom rozhodnutí mal odkloniť. Je pritom zrejmé o obsahu spisu, a tiež známe z úradnej činnosti odvolacieho súdu, že sudy nižších stupňov v obdobných veciach v tom čase rozhodovali rozdielne, preto súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí nemohol z logických dôvodov reagovať na všetky odlišné rozhodnutia v obdobných veciach, najmä ak mal vo veci svoj právny názor, ktorý prezentoval v obsahu svojho rozhodnutia. Odvolací súd tak nezistil opodstatnenosť odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

22. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. Pokiaľ strany sporu v priebehu konania poukazovali na odlišné rozhodnutia medzi iným aj Krajského súdu v Trenčíne v obdobných veciach, k tomu odvolací súd dodáva, že rozhodnutiami iných odvolacích senátov v obdobných veciach nie je odvolací súd viazaný, pričom odvolací súd zároveň poukazuje aj na svoje rozhodnutie v obdobnej veci, sp. zn. 17CoPr/6/2015 zo dňa 25.08.2016, v ktorej vyslovil rovnaký právny názor ako v prejednávanej veci.

23. O trovách odvolacieho konania vo vzťahu k žalovanému 1/ odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému 1/, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože žalovaný 1/ si náhradu týchto trov neuplatnil a žiadne trovy odvolacieho konania mu nevyplývajú ani z obsahu spisu.

24. O trovách konania vo vzťahu k žalovanému 2/ odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2, § 256 a § 255 ods. 2 CSP. Vychádzal pritom z toho, že žaloba v časti istiny bola žalobcom vzatá späť po tom, čo mu žalovaný 2/ v priebehu konania doplatil žalovanú istinu, preto v tejto časti procesne zaviniel zastavenie konania žalovaný 2/. Žalobca však bol v prevažujúcej časti neúspešný v zostávajúcej časti žalobného návrhu - uplatnených úrokoch z omeškania, kde by naopak z dôvodu zamietnutia prevažnej časti žaloby v tejto časti nárok na náhradu trov konania patril žalovanému 2/, preto odvolací súd rozhodol tak, že žiadnej zo strán právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania nepriznal.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).